

Rōōvlītūtār Ronja

RÖÖVLITÜTAR RONJA / kahes vaatuses

Autor Astrid Lindgren / Tõlkija Vladimir Beekman
Dramatiseerija Siret Campbell / Laulusõnade autor Leelo Tungal
Lavastaja Taavi Tõnisson / Kunstnik Kristel Maamägi
Valguskunstnik Priidu Adlas (Eesti Draamateater)
Helilooja Liina Sumera / Helikujundaja Mikk Mengel
Videokunstnik Alyona Movko-Mägi / Liikumisjuht Olga Privis
Lavavõitluse seadja Laura Nõlvak

OSADES:

Ronja – Doris Tislar või
Maria Ehrenberg (külalisena)

Loviis – Laura Kukk

Mattis – Leino Rei

Birk – Joosep Uus

Undiis – Lee Trei või

Kaisa Selde (külalisena)

Borka – Andres Roosileht
(külalisena)

Mattise röövlid:

Sturkas – Mart Müürisepp

Kolu-Per – Risto Vaidla

Väikejõmm – Tiina Tõnis

Tjegge – Karl Sakrits

Tjorm – Mait Joorits (külalisena)

Borka röövlid – Steffi Pähn,
Jevgeni Moissejenko (külalisena),
lavameistrid

Tötskääbused – Mart Müürisepp,
Tiina Tõnis, Jevgeni Moissejenko

Hallvanakesed – Andres Roosileht,
Lee Trei või Kaisa Selde, Steffi Pähn,
Jevgeni Moissejenko, Karl Sakrits
Mart Müürisepp, Mait Joorits

Metsmardused – Steffi Pähn,
Lee Trei või Kaisa Selde, Laura Kukk

**Ronja ja Birk nukkudena, hobused,
rebased, kalad jt** – kogu trupp

Lavastajalt

Astrid Lindgren on üks minu lemmikkirjanikke. Tema lood on saatnud mind lapsepõlvest peale. „Bullerby lapsed”, Kalle Blomkvisti lood, „Mio, mu Mio”, „Vennad Lõvisüdamed”, „Röövlitütar Ronja”... Ei tea vist ühtegi teist autorit, kes oleks mind niivõrd puudutanud lapsena ja ka nüüd. Lihtsus, inimlikkus, soojus, armastus, igatsus, nukrus, rõõm, elamise julgus, fantaasia ja mängurõõm, võitlus selle eest, mis on õige – need märksõnad iseloomustavad kõiki tema lugusid. Neid lugedes tekib soov ka ise olla parem inimene.

„Röövlitütar Ronja” lavastust luues mõtlen: elamisjulgusele ja rõõmule lihtsatest asjadest.., armastusele ja igatsusele.., hingesugulusele ja selle võimalikkusele.., vastutusele.., mängule ja mängimisele.., oskusele teha õigeid valikuid rasketes situatsioonides.., mõtlen vabadusest ja ise otsustamise õigusest.., loodusele ja rahule ning erksusele, mis tekib looduses olles.., lumele ja samblale, vihmale ja päikesele, lindudele ja loomadele, mustikavartele ja seentele metsas, õuntele metsõunapuul, rohule varvaste all...

Mõtlen oma vanematele ja lastele ning sellele, et aeg läheb väga kiiresti. Alles ma olin väike. Alles olid minu lapsed väikesed... Nüüd on juba päris suured. Tahavad ise valida, otsustada, käia oma teed. Kuidas aidata, toetada, julgustada ja hoida neid, liigselt kammitsemata?

„Ronja” on üks visuaalsemaid materjale, mida tean. Lavastus seob omavaheliseks tervikuks nuku- ja visuaalteatri, sõnateatri, muusikateatri, füüsilise teatri ja ma-ei-teagi-veel-mis-kõik-erinevat-laadi-teatrielemendid.

Lugu Ronjast on lugu armastusest, sõprusest ja hoolimisest.

Taavi Tõnisson

Lavastaja „Röövlitütar Ronja” proovis.
Foto: Getter Meresmaa

Kirjanik, kes purustas tabusid

Kord küsiti Astrid Lindgreni käest, missugune peaks olema hea raamat. Ta vastas, et hea raamat peab olema justkui haug. Terav ja terane nina, siis paras tükk söödavat liha ja lõpuks laksuv saba. Lindgren ise on neid terase nina ja laksuva sabaga raamatuid kirjutanud umbkaudu 90 (kui kaasa arvata arvukad pildiraamatud) ning saanud nende läbi kogu maailmas tuntuks ja armastatuks.

Kuidas sai Smålandi maakonna taluniku tütre Roots, veel enam, kogu maailma lastekirjandust mõjutanud autor, tabude lõhkuja, see, kelle raamatud on lõbustanud, inspireerinud ja lohutanud mitut lugejate põlvkonda sajast riigist ja seitsmekümnest keelest?

1907. aasta novembris võisid kõik ajalehe Vimmerby Tidning lugejad kirikuteadete veerust leida sõnumi, et talupidajal Samuel August Ericssonil sündis tütar Astrid Anna Emilia. Tüdruk sündis 14. novembril. Tema lapsepõlv oli õnnelik – täis mängu ja jõukohast tööd venna ja kahe õe seltsis. Kümneaastaselt läks Astrid Vimmerby ühisreaalkooli. Koolis narritati tüdrukut tema hea sulejooksu pärast Vimmerby Selma Lagerlöfiks. Mispeale Astrid töötas, et ei hakka ialgi kirjanikuks. Pärast kooli lõpetamist 1924. aastal sai ta töökoha Vimmerby Tidningi toimetuses. Vaid 18-aastaselt jäi ta lapseootele. Toona oli ilma isata sündiv laps häbiks tervele

perele. Sestap läks Astrid Stockholmi sekretäriks õppima, sünnitas 1926. a poja Larsi ning oli sunnitud lapse Taani kasuperesse jätma. Igal võimalusel sõitis ta poega vaatama. Ta sai tunda igatsust, üksildust, nälga ja kurvameelsust.

Kõik see, õnnelik mänguderohke lapsepõlv ja noorusaja üleelamised, peegeldub hiljem tema loomingus. Ta mõistab ja oskab edasi anda kogu tunneteskaalat, mida lapsed sisimas üle elavad. Lugenud esimese hooga Karlssoni, Pipi, Rasmuste, Tjorveni ja teiste hästi hakkama saavate rõõmsaloomuliste laste üllatavate juhtumuste oli üllatav, koguni pettumust valmistav kohtuda teise poolega kirjaniku loomingust – hellade, kurvameelsete ja kannatusterohkete lugudega kogumikus „Päevanurme”, ka „Vendades Lõvisüdames”, „Mio, mu Mios” ja omal kombel „Röövlitütar Ronjas”. Lindgren mõistab ja toetab lapsi, kes on ükski ja igatsevad kuuluda kokku kas pere või südamesõbraga, igatsevad turvalisust ja olla armastatud.

Astrid Ericsson töötas mitmes kontoris, abiellus 1931. a Sture Lindgreniga ja temast sai koduperenaine. Nad töid Larsi Taanist koju, 1934. a sündis tütar Karin. Just Karin mõtles välja nimed Pipi Pikksukk ja Segasumma suvila. Talle vestetud lood pani ema kirja ning saatis kirjastusele Bonniers, kes selle kui tavatu ja liiga ulaka tagasi saatis. Kirjastuse Raben & Sjögren

Foto: Astrid Lindgren Company, fotograaf Jacob Forsell

kirjandusvõistlusel sai käsikiri esimese preemia ning raamat „Pipi Pikksukk” ilmus 1945. aastal enne jõule. Raamat tekitas vastakaid tundeid – lapsed vaimustusid, ontlikud täiskasvanud hurjutasid ja mõistsid hukka. Olgem ausad, varem polnud raamatutes sellist lapstegelast kohatud, kes oleks üksi ja iseseisvalt elades täiesti õnnelik ja rahul nagu Pipi. Kes ei austa täiskasvanuid ainuüksi sellepärast, et nad on täiskasvanud. Pipi on kartmatu, rõõmus ja lahke, tema punaste patside all pulbitseb ülekeev lapselik fantaasia, ta on normide lõhkuj, seikleja, parim sõber, emalikult hoolitsev ja hell. Kuid mitte kunagi ei kasuta tüdruk oma jõudu selleks, et haiget teha. Villet toginud poisid tõstavad ta puu otsa, lükkavad sulid vette ja tantsitavad vargast oimetuks. Pipi teravmeelne sõnakasutus on vahedam relv kui tema füüsilised jõud. Nagu Lindgren ise, nii on ka Pipi alati laste ja nõrgemate poolel.

Kirjanik lõhkus eelmise sajandi keskel kehtinud tabusid. Näiteks peeti surma teemat lastejutule sobimatuks. „Mio, mu Mios” (1954, ek 1993) tapab nime tegelane julma valitseja Kato. „Meisterdetektiiv Blomkvist elab ohtlikku elu” (1951, ek 1960) toob lugejate ette mõrva. „Vennad Lõvisüdamed” (1977, ek 1987) lohutab lugejat sellega, et siit ilmast lahkumises ei ole midagi kurba ja lõplikku, lihtsalt siirdutakse uude ja huvitavasse maailma – olgu selleks Nangijaala või Nangiliima. Seiklus jätkub!

Lindgreni viimaseks pikemaks jutustuseks jäi „Röövlitütar Ronja” (1981, ek 1987). See on tema loomingus mõneti erandlik teos, kuna autor jälgib nime tegelase elu alates tema sünnihetkest ja kirjeldab isepäise teismelise ning perekonna suhteid. Tajutavalt oluliseks tegelaseks on ürgne loodus, mille keskel Ronja end õnnelikuna tunneb.

Ennekõike on raamat aga isa ja tütre vahelistest suhetest. Isa toetab tütre iseseisvumist, kuid talub raskelt seda, et Ronja tekib asjadest oma arusaam. Isa pole enam ühel hetkel tütre jaoks kõigutamatu autoriteet. Olulisemaks saab sõber. Ronja ja Birki sügavad ja puhtad tunded on kõikevõitvad.

Astrid Lindgreni teostes kujutatud lapsed ja autori suhtumine nendesse muutis lastekirjandust nii Rootsis kui selle piiride taga. Arvan, et pole teist autorit, kes oleks rohkem mõjutanud Eesti algupärast lastekirjandust kui tema. Lindgren on viimased kuuskümmend aastat kujundanud siinsete laste väärtushoiakuid ja huumoritaju, toinud fantaasiat ning rahuldanud seiklusjahu. Tema raamatud toovad rõõmu ja pakuvad tuge. Toovad ka ninna kaneelisaiakeste hõngu ja sirelite hõngu aroomi – seal Rootsis peab küll vist aastaringi kestma lapsepõlve õnnelik suvi!

Lindgren kirjutab 1958. aastal ajakirjas Skolbiblioteket: „Ei tohi istuda laua taha ja mõelda seal välja lihtsalt mingeid lugusid. Tuleb süüvida iseenda lapsepõlve ja tuletada meelde, milline oli siis maailm, missugune oli selle maailma lõhn, kuidas sa selles maailmas riides käisid ja mismoodi sa ennast nendes riietes tundsid, mille üle sa siis naersid ja mis sind siis nutma pani.” Põhjendamaks, miks ta täiskasvanuile ei kirjuta, ütles Lindgren, et tahab kirjutada vaid neile lugejatele, kes suudavad imet teha. Ja need on lapsed.

Raamatukoguhoidja ja lastekirjanduse uurija
Krista Kumberg

Ilon Wikland 1989. aastal, 45 aastat pärast Eestist põgenemist taas Haapsalus oma lapsepõlvkodu juures. Foto: Mihhail Naumov

Ilon Wikland on eesti päritolu raamatukunstnik ehk illustraator.

Ta sündis 5. veebruaril 1930 Tartus. Esimestel eluaastatel elas ta Tartus emapoolse vanaema Amalie juures, koolimineku eas vanemate juures Tallinnas Laial tänaval ning alates 9. eluaastast Haapsalus isapoolsete vanavanemate juures. „Olen tagantjärele mõelnud, et kõige parem, mis minuga üldse juhtuda võis, oli see, et ma Haapsallu vanaema-vanaisa juurde elama sain. Olin neile kui oma laps. Nad väga hoolisid minust ja väga armastasid mind,” on Ilon rääkinud. Iloni mängumaaks olid koduõu vene kiriku hoovis, Haapsalu lossivaremed ja mererand. Kui tuli sõda, saatis Iloni vanaema ta 1944. aastal põgenikelaevaga Rootsi. Ilon asus elama kunstnikust tädi juurde, omandas rootsi keele ning hakkas üha enam tegelema joonistamisega. Ta õppis aastatel 1945–46 Akke Kumlieni raamatu- ja reklaamkunstikoolis, kus valmistati ette raamatukujundajaid, ning mitmes teises kunstiharidust andvas õppeasutuses. Rootsis elab Ilon Wikland tänini.

Kirjanik Astrid Lindgreniga kohtus Ilon 1953. aastal, kui soovis saada tööd kirjastuses, kus töötas toimetajana ka Astrid. Ta andis Ilonile proovitööks raamatu „Mio, mu Mio” käsikirja ja sellest sai alguse nende koostöö ja sõprus, mis kestis 40 aastat. Ilon on joonistanud pilte väga paljudele raamatutele ja tema pildid on rõõmustanud mitut põlvkonda lapsi üle kogu maailma.

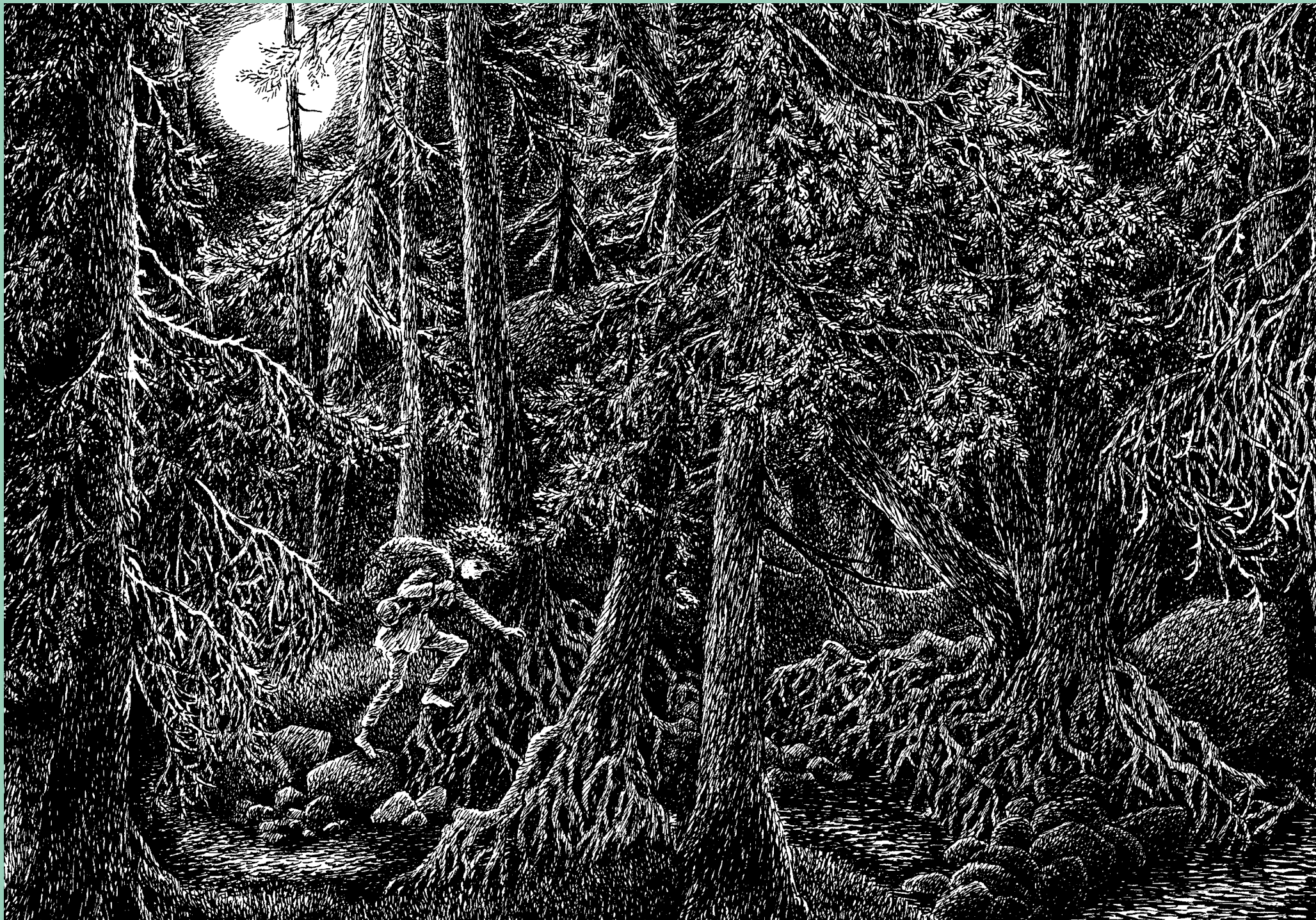
Ilon Wikland:

Lapsepõlvkodu ja Haapsalu mõjud on ju tunnetatavalt näha väga paljudes minu töödes ning mõnikord lööb see mõju pildis välja nii, et ei saa ise ka aru.

Haapsalu linnuseaed ja kogu lossi ümbrus oli minu lapsepõlve mängumaa. Kõlkusime müüridel ja ronisime üles torni. Talvel oli just seal ümbruses ainus mägi, kust andis suuskadega alla tuisata.

Röövlilossi torn juhtus mul vägagi sarnanema Haapsalu piiskopilinnuse torniga. Joonistades ma sellele üldsegi ei mõelnud ja avastasin sarnasuse tegelikult alles pärast seda, kui pilt oli juba valmis.

Röövlitütar Ronja pidin ümber joonistama. Algul tegin Ronja sellise lapi tüdruku moodi, veidi pilusilmse, pikkade sirgete juustega. Astrid Lindgren aga arvas, et Ronja olgu ilus tüdruk, musta lokkis juuksepahmakaga.

© Design Ilon Wikland AB

Rõõvliitütre mets

Ronja armastab metsa koos kõigega, mis selles leidub. End ümbritsevat loodust tundma õppides saab ta aru, et see on muinasjutuline ja mõnikord ohtlik kummalisi olendeid täis paik. Lisaks huntidele, rebastele ja metshobustele elutsevad metsaargudes ja peidupaikades hallvanakesed, tõtskääbused, maa-alused ja härjapõlvlased ning mägede kaljukoobastes metsmardused.

Nende olendite loomisel ammutas Astrid Lindgren inspiratsiooni Põhjamaade muinasjuttudest, kus leidub trolle ja hiiglasi, linnu keha ja naise peaga harpüiasid ning kõiksugu kääbuseid ja päkapikke. Astridi loodud metsaasukad küll meenutavad neid müütilisi muinasjututegelasi, samas on „Ronja” metsategelastes ka midagi uut ja omapärast, ning nad kannavad Astridi enda väljamõeldud nimetusi.

Astrid Lindgreni suhe loodusega põhines läbi terve tema elu lapse intuitsioonil ja vahetul loodustunnetusel. Ta oli säravaks näiteks sellest, kuidas ka täiskasvanuna on võimalik „olla loodusega üks, sellega kokku sulada ja tunda, kuidas selle vägi sinust üle voolab,” nagu ta on öelnud. Ta lisas: „See armastus ei saa minus mitte kunagi otsa. See armastus jääb kestma seniks, kuni ma elan.”

Kristel Maamägi, lavastuse kunstnik:

Ilon Wiklandi „Röövlitütar Ronja” illustratsioonid on ehedad ja omanäolised. Need pildid haaravad su endasse ja tekitavad tunde, et seikled ka ise Mattise metsas ning kohtud tõtskääbuste ja hallvanakestega, aga ka ohu ja rõõmuga. Lavakujundust luues tekkis soov tõlkida see eriline Wiklandi maailm lavakeelde ja vaadata, kuidas piltidelt tuttav elustub ja muutub lavastuses ruumiliseks.

Foto: Ruudu Rahumaru

Doris Tislar:

Mis mulle röövlitütar Ronja loos meeldib? Laias laastus kõik. Ka see, mida ma ei mõista. Aga eriti Ronja ise. Tema julgus ja see suur uudishimu maailma vastu. See peaaegu et hirmutab mind, et kuidas saab ühes väikeses lapses olla nii palju jõudu. Vaimujõudu võidelda ebaõigluse ja rumalusega. See on meis kõigis olemas. See tuleb ainult üles leida.

Joosep Uus:

Olin lapsena kirglik puude otsas ronija ja tegelikult ronin siiani. Ükskord proovisin ühe tammepuu oksal magama jääda. „Ronja” tegemise käigus avastasin Lindgreni elulooraamatust pildi mitte enam esimeses nooruses prouast, kes istub puu oksal ja mõtleb. Nii et ka Astrid Lindgren armastas ronida. Lisaks seob mind Lindgreni ja Noorsooteatriga lavastus „Kalle Blomkvist ja Rasmus” (2010), kus sain noortestuudio õpilasena võimaluse esimest korda repertuaariteatri laval mängida.

Leino Rei:

Üks kõige karmimaid kohtuid, mis lapsevanemal läbida tuleb, on seista oma lapse ees ja anda aru elus tehtud valikute eest. Just sellisest olukorrast leiab end Mattis, kui peab vastama Ronja elutähtsatele küsimustele. See on väga valus ja ilus – justkui puhastustuli, mille võimuses on proovile panna isa ja tütre tõeline armastus.

Igal lapsel peaks olema võimalus selliseid küsimusi küsida ja igal vanemal peaks olema julgust lapsele silma vaadata, tunnistada eksimusi ning loota andestusele.

Laura Kukk:

„Röövlitütar Ronja” on üks väheseid Astrid Lindgreni raamatuid, mida mul lapsepõlves kodus ei olnud, nii et enne seda lavastust puudus mul kokkupuude selle teosega täielikult. Teisi Lindgreni raamatuid luges ema ikka mulle ette ja hiljem lugesime neid kordamööda mu väikevennale.

Nüüd võtsin „Ronja” raamatu käsile, aga alles siis, kui proovid juba käsid ning tekstianalüüsiga maadlemine seljataga. Kindlasti on minu praegune kogemus mõjutatud sellest, et lugedes pöörasin erilist tähelepanu oma tegelasele Loviisile ja neelasin lisaks kõike seda, mis lavastusse ei jõua. Raamatust jäid minu jaoks teemadena kõlama RÕÖM, SÜDIKUS ja VABADUS.

Loviis

Risto Vaidla:

Mind kõnetab „Ronja” puhul enda mängitav tegelaskuju. Kolu-Per on vana ning kogenud röövel, kes on jõudnud arusaamisele, et röövimine ei olegi tegelikult see kõige olulisem, ning ennast muutes üritab ta ka maailma parandada. Tihtipeale jäävadki inimesed oma õpitud rada käima ja ei pruugi näha kõrvalteid, aga ennast korraks kõrvale jättes on võimalik palju ära teha. Ikka läbi armastuse.

Kolu-Per

Andres Roosileht:

Olin juba sutsu vanem, teismeline, kui „Ronja” raamat eesti keeles ilmus ja mu ema selle ostis. Raamat jäi riulile pikaks ajaks seisma, sest sellal olin enda jaoks avastanud juba kirjanikud nagu Remarque, Hemingway jt. Mäletan vaid seda, et lugesin „Ronja” küll läbi, aga sellist rõõmu ja lapsepõlvepuudutust, nagu näiteks „Kalle Blomkvisti” või „Bullerby lapsi” lugedes, ei tekkinud. Ilmselt otsisin kirjandusest toona enam sõpru ja vähem sõprade puudumist. Üksik laps nagu ma olin.

Borka

Undiis

Mart Müürisepp:

Mängin selles loos röövlit nimega Sturkas, hobuse jalgu, tõtskääbust ja teen igasuguseid muid vajalikke tegevusi. Just nukud on selles lavastuses see koht, mida kõige rohkem naudin ja kus ma näitlejana õide puhken. Sturkas Sturkaseks, aga mind tõmbab käima see, kui ma saan endale kätte need hobusejalad – siis läheb mul silm särama!

Naudin seda, milline visuaalne pilt tänu kõikide näitlejate panusele kokku tuleb. Mina olen hobuse jalad, aga keegi on hobuse keha, keegi on veel teine tegelane selle hobuse seljas, ratsutava tegelasega on seotud veel kolm inimest, kes teda liigutavad, ja me peame kõik koos olema see liikuv olend.

Kunagi oli nii, et tahtsin nukumängu läbi peegli harjutada, aga selle juures on oht peeglisse kinni jääda. Parem on õppida peeglist mõned elemendid, aga tegelikkuses jälgida nuku liikumist enda perspektiivist. Hobuse jalgu tehes mõtlen sellele, et pean proovisaali peeglist nähtava pöörama kujutluses tagurpidi. Pean kujutama ette, et olen päris hobuse kõhu all ja kui hobune ratsutab, siis kuidas jalgade liikumine mulle sealt paistab. See peab minu jaoks sellest vaatepunktist usutav tunduma, siis see töötabki.

Sturkas

Tiina Tõnis:

Olen mänginud mitmes Astrid Lindgreni lool põhinevas lavastuses. Selliseid armsaid, õigete väärtustega lastelugusid alati tore mängida. „Bullerby lastel” on mu südames eriline koht, kuna ma lapsena mõtlesin oma esimese Tudulinna kodu Bullerbyks. Soojustunne, mille ma sellest raamatust sain, ei kao kusagile, see jääb elu lõpuni. „Madlikest” ma lapsepõlvest ei mäleta. Ka „Ronjat” lugesin nüüd, täiskasvanuna, sest minu lapsepõlve ajal seda raamatut veel polnud. „Vendi Lõvisüdameid” ja „Mio, mu Miot” lugesin koos oma pojaga – need liigutasid mind pisarateni.

Lindgreni raamatud on nii õiged ja aegumatud lastele kirjutatud lood. Neis on kirjas kõik elu põhiväärtused ja tasakaalus kõik omadused, mida inimese käitumisest võib leida. Ka kurja julgetakse näidata kurjas võtmes (näiteks „Ronja” armsa välimusega tõtskääbused on tegelikult väga kurjad, sest neil on oma asi ajada). Lindgren on niivõrd osav – ta paneb kogu inimesega kaasas käiva eluspektri oma lugude sisse. Selles mõttes on ta jube äge kirjanik.

Väikejõmm

Karl Sakrits:

Miskipärast on „Röövlitütar Ronja” üks väheseid, kui mitte ainus Astrid Lindgreni raamat, millega mul lapsena mingit erilist sidet ei tekkinud. Ma vaimustusin Kalle Blomkvisti lugudest, „Hulkur Rasmusest”, „Pipist” ja isegi „Karlssonist”, ehkki see oli kohati hirmus. Lindgreni jõululood, mis on enamasti katked tema raamatutest, sain kunagi raamatuna jõulukingiks koos virna teiste raamatutega, mis on seni mu parim jõulukink või parim mälestus jõulukingi saamisest. Eriline härdus on meeles ka „Vendade Lõvisüdamega”, mida Jõgeval kooliteatris Liblikapüüdja kunagi mängisime. Aga „Ronja” oli selline, et sai loetud ja kõik. Kui, siis meeldis see kahe lapse seiklus, iseseisev elu metsas ja südamlikkus, mida kaks last, kes justkui peaks miskipärast vaenlased olema, teineteise vastu üles näitasid. Lavastaja Taavi kombel metsa oma kevadhüüdu otsima ei ole ma kunagi jooksnud. Küll aga mängisime sõpradega „Blomkvistist” pärinevat Rooside Sõda – kaks kampa, kes üritasid teineteiselt Suurmõmmikut (oli vist tolle kivi nimi) ära röövida ja müsteeriumeid lahendada. Ehk et kuigi otseselt „Ronjaga” ma lapsena meeliülendavat hingesugulust ei saavutanud, siis Lindgren oli küll mul lapsepõlve lemmikautor, kelle raamatud pakkusid palju lugemisrõõmu ja ainek mängudeks.

Praegu ehk oskan Ronja ja Birki vahelist suhet rohkem reaalsesse ellu peegeldada. Laiemas ühiskondlikus kontekstis on oluline, et uued põlvkonnad ei kordaks tuima jäärpäisusega eelnevate vigu. Vähem arutut hirmust tulenevat viha ja rohkem soovi ning püüdlust teineteist mõista. Sest lõppeks oleme kõik inimesed ja soovime tegelikult sama – head endale ja oma lähedastele. Kui inimesed natukenegi rohkem katsuks teineteist mõista (mitte tingimata teineteisega nõustuda), oleks maailm palju parem paik.

Tjegge

Tjorm

Mait Joorits:

Ronja maailma maagia mõjutas mind kindlasti palju. Ühest küljest kindlasti selle sõnuseletamatult selge metsakosmose loomise tõttu, milles tunneb ennast ilmselt iga põhjamaalane otsekoheselt koduselt. Kõigil, kes vähegi loodusega kokku puutudes on üles kasvanud, on olnud omad metsmardused, hallvanakesed ja tõtskääbused, omad kevadehüüud ja põrguaugud. Sääraste olemuslike asjade tabamises on Lindgren geniaalne. Aga ilmselt veel suurem oskus minu jaoks on tema võime sõnastada

Borka röövel

Steffi Pähn:

Ronja isa, vanaisa, vanavanaisa, vanavanavanaisa on kõik olnud röövlid, aga Ronja teab, et tema röövliks hakata ei taha. Ronja murrab oma suguvõsas põlvkondi edasi läinud mustreid. Ei pea tegema nii nagu alati on tehtud, saab ka teistmoodi – uudishimu ja armastusega ja ausalt oma hirmudele silma vaadates.

Armastust. Selles raamatus eelkõige Armastust isa ja tütre vahel. Sõnastada nii, et judin käib üle kere ja kohe on kõik selge, kohemaid saad sa ennast tunda Mattisena, kelle suur karune röövlisüda on oma vastsündinud tütre kätes, saad tunda, mismoodi on judiseda armastusest kellegi vastu ja kui pööraselt valus, aga võimalik on nutta igal ööl terve järv kellegi pärast, kelle sa oled kaotanud ja kes elab ainult su unenägudes ja mälestustes. Ja lõpetuseks... on Ronja vinge arhetüüp – temas on kehastunud kogu maailma julgus, haprus, tundlikkus ja õilsustunne. Ta on selline, nagu me tahaksime ise lastena olla ja selline, milliseks me loodaksime jääda, kui kunagi suureks kasvame. Vastasel juhul saavad meist lihtsalt järjekordsed röövlid...

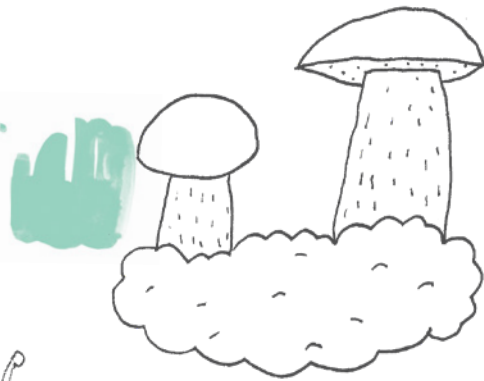
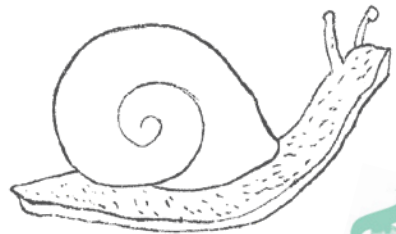

Borka röövel

Jevgeni Moissejenko:

Minu arvates räägib see lugu sellest, et lapsed ei pea alati järgima oma vanemate eeskujut. Nad suudavad valida väärilisema elutee ja tõeline sõprus aitab neid selles valikus. Sa ei pea olema see, kes sul palutakse olla. Saad ise oma tuleviku valida.

VÄRVI
METSÄ-
ASUKAD
ISE!

Iloni on Haapsalus Imedemaa

Imearmsas väikelinnas Haapsalus asub üks tõeline imedemaa.
See on Iloni Imedemaa.

Miks asub Iloni Imedemaa just Haapsalus?

Iloni elab praegu Rootsi pealinnas Stockholmis, aga tema lapsepõlvkodu oli Haapsalus. Ta elas siin koos oma vanaema ja vanaisaga. Väike mereäärne linnake jäi Ilonile südamesse ka siis, kui ta pidi 14-aastasena sõja eest Rootsi põgenema. Nii otsustas ta hiljem suure osa oma joonistustest Eestisse tuua, et kõik huvilised neid tema lapsepõlvelinnas Haapsalus saaksid vaatamas käia.

Mida Iloni Imedemaal näha ja teha saab?

Lisaks Iloni Wiklandi kunstiga tutvumisele saab Iloni Imedemaa kolmekorruselises majas veel joonistada, mängida, meisterdada, filme vaadata, nautida teatrietendusi, osaleda haridusprogrammides, pidada oma sünnipäevapidu või lihtsalt tunda end mõnusalt ja veeta päev perega. Suvel on avatud ka imedemaa õu Mattiase maja ja käsitöökojaga, kus paberist ja puust palju põnevat meisterdada saab. Õues võib end proovile panna täpsusviskamises kadatiirus, karkudega käimises, kala püüdmises ja liivakastimängudes.

Haapsalu ja Läänemaa muuseumide kodulehe **salm.ee** kaudu saab kõigega lähemalt tutvust teha.

Tere tulemast Iloni Imedemaale!

Selle kupongiga Iloni Imedemaa
PEREPILET SOODUSHINNAGA 15 € (tavahind 20 €)
kahele täiskasvanule ja lastele
ühekordseks külastuseks.

Kooli 5, Haapsalu / salm.ee

TEATRI-IMED JÄTKUVAD NUKUTEATRIMUUSEUMIS!

Nukuteatrimuuseumis avaneb muinasjutuline teatrimaailm täis huvitavaid lugusid ja arendavaid tegevusi.

Muuseumis saad kogeda, kuidas materjalist saab teatri väljendusvahend, proovida eri liiki nukke elama panna, rännata ringi teatriajaloos, katsetada, mis juhtub maski või varjusirmi taha minnes, tutvuda teatriametitega.

SOODUSHINNAGA PARKIMINE EESTI NOORSOOTEATRI KÜLASTAJATELE

Eesti Noorsooteatri koostööpartner, parkimiskorraldaja Ühisteenused pakub soodushinnaga parkimisteenust valveta Rannamäe tee 5 parklas kõikidel nädalapäevadel.

Fikseeritud tasu 3 tunni eest on 2 eurot. Soodushinnaga teenuse aktiveerimiseks saada sõnum sisuga: auto number, tühik, ENTEATER (näide: 123ABC ENTEATER) numbrile 1902. 3 tunni täitumisel jätkub teenus tavatariifi alusel.

Sama päeva
teatripiletiga
muuseumikülastus
soodsam!

**Lisaks
toimuvad
muuseumis:**
etendused,
töötoad,
kohtumised näitlejatega,
koolitunnid,
sünnipäevapeod
ja veel palju loomingulist
ning põnevat!

noorsooteater.ee/muuseum

LAVASTUSE VALMIMISE TEHNILINE MEESKOND

Lavastusala juhataja Anni Rajas / Tehniline juht Revo Koplus / Etendusteenistuse juht Hannele Känd
Etenduse juht Reet Loderaud / Helitehnik Mikk Mengel / Valgustehnik Triin Rahnu
Kostümeerija Tiina Salmus / Grimeerija Triin Klaas / Lavameistrid Oliver Paju, Steffi Viita, Jaagup Mägi
Rekvisiitorid Reet Loderaud, Riho Tammert / Nukud, butafooria ja rekvisiidid valmistasid Annika Aedma, Evelin Vassar, Luule Kangur, Mihkel Vooglaid / Dekoratsioonid valmistasid Andres Josing, Mihkel Niinemets, Krista Norden, Emilie Kirsi (praktikant TÜ Viljandi kultuuriakadeemiast), Anu-Kristel Unt (praktikant Tartu Kunstikoolist) / Kostüümid õmblesid Jaanika Simmer, Kerli Praks / Kingsepääd Sten-Erik Taal, Rainer Kütt / Parukate ja habemete valmistajad Triin Klaas, Aimi Etverk, Kristel Hansen, Iris Müntel, Annabel Janke / Varustaja Riho Tammert / Kava koostas Kati Kuusemets
Kava kujundas Helmi-Elfriede Arrak / Joonistused ja kavandid Kristel Maamägi / Esikaanefoto Riina Varol

„Röövlitütar Ronja” jõudis lavale Nordiska Aps, Kopenhaagen loal – www.nordiska.dk.
Astrid Lindgreni ja Vladimir Beekmani autoriõigused vahendas Eesti Teatri Agentuur.

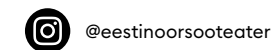
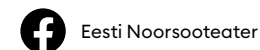

EESTI NOORSOOTEATER

teatrijuht Leino Rei / kunstiline juht Mirko Rajas / peakunstnik Rosita Raud / etendusteenistuse juht Airike Vipp
turundusjuht Piia-Berta Piir-Kuusmik / kommunikatsioonijuht Helena Läks / muuseumi juhataja Ili Niinemets
lavastusala juht Anni Rajas / tehniline juht Revo Koplus / haldusjuht Ahto Paju / projektijuht Sirlen Rekkor
büroo- ja personalijuht Helika Nõmm / pearaamatupidaja-finantsjuht Nele Brandmeister / raamatupidaja
Annika Visnapuu / IT- ja multimeediaspetsialist Indrek Rammus / kirjandustoimetaja Kati Kuusemets
disainer Helmi-Elfriede Arrak / näitlejad Erik Hermaküla, Anti Kobin, Eliis-Maria Koit, Laura Kukk, Helle Laas,
Getter Meresmaa, Hardi Möller, Mart Müürisepp, Laura Nõlvak, Steffi Pähn, Karl Sakrits, Alice Siil, Doris Tislar,
Lee Trei, Tiina Tõnis, Taavi Tõnisson, Joosep Uus, Risto Vaidla, Johanna Vaiksoo, Mark Erik Savi
lavastaja-dramaturg Elss Raidmets / grimeerijad Triin Klaas, Signe Kändla / etenduse juhid ja rekvisiitorid
Elise Holter, Jaanika Jüris, Liisa-Lii Tamme / valgustehnikud Kristi Kalmus, Kärt Karro, Valeri Konopljov, Erik Pello,
Triin Rahnu / heli- ja videoosakonna juhataja Aigar Vals / heli- ja videotehnikud Kaspar Erik Lind,
Sander Maimik / vanemkostümeerija Kristel Hansen / kostümeerija Tiina Salmus / pealavameister
Janek Saareli / lavameistrid Jelena Ivanova, Martin Reinart, Mikk-Artur Ostrov, Oliver Paju, Steffi Viita,
Tanel Riik / nukumeistrid Annika Aedma, Evelin Vassar / rätsepmeistrid Ursula Goldstein, Tiit Peterson
nukumehaanik Margus Tamme / rekvisiitor-varustaja Riho Tammert / dekoratsiooniala juht Kari Arason
butafoor-dekoraator Madli Liiva / dekoraator Krista Norden / dekoratsioonimeistrid Andres Josing,
Mihkel Niinemets / turundusassistent Triinu Arula / müügijuht Anneli Albert / müügiadministraatorid
Karmen Mägi, Viivi Palm / muuseumikuraator Gerli Mägi / haridustöö kuraatorid Laura Linna, Liisa Luhakivi
puhastus- ja publikuteeninduse juht Jane Kütson / publikuteenindajad Georg Raimond Õunap,
Eda Holtsmann, Edith Horm, Elizabeth Teng, Elle Himma, Helle Veskimägi, Hiie Kalas, Johanna Piir,
Katriin Käbin, Laura Sarap, Madli Rättnik, Mihkel Tõnisson, Minna Viinalass, Pauliina Kütson, Rasmus Pall,
Rebecca Rättnik, Signe Kamp, Tiia Sander, Tiina Tõrnpuu, Viivi Palm / puhastusteenindajad Ilona Avdejeva,
Joosep Pedajas, Kif Tamme, Svetlana Fortõgina

Lai 1 / Nunne 4 • 10133 Tallinn

Info ja piletite tellimine 6679 555 / kassa@noorsooteater.ee
noorsooteater.ee

Eesti Noorsooteater